

Žalobce se zavázal jako rukojmí za žalované a jejich dluh za dodané zboží také do výše 10.000 K za ně zaplatil. Žalobou, kterou opírá o předpis § 1358 o. z., domáhá se na nich zaplacení této částky. Proti žalobě namítli žalovaní, že nárok žalobou uplatňovaný jest promlčen, protože pohledávka, za níž se žalobce zaručil, podléhá podle § 1486 čís. 1 obč. zák. tříletému promlčení a důsledkem toho podléhá tříletému promlčení i uplatňovaný regresní nárok žalobcův. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Jde jen o to, zda postižní nárok žalobcův se promlčuje v obyčejné třicetileté promlčecí lhůtě, či zda platí tu promlčení tříleté, když nárok věřitelův proti dlužníkům (žalovaným) na zaplacení za dodané zboží se promlčoval ve třech letech (§ 1486 č. 1 obč. zák.) V rozhodnutí nejvyššího soudu č. 11218 Sb. n. s., citovaném odvolacím soudem, šlo o to, zda regresní nárok rukojmího podle § 1358 obč. zák. jest nárokem na náhradu škody, jenž by se promlčoval v tříleté lhůtě § 1489 obč. zák., či zda není takovým odškodňovacím nárokem, nýbrž nárokem, jenž se promlčuje v třicetileté lhůtě. Vztah promlčecí lhůty regresního nároku rukojmího ku promlčecí lhůtě dlužníkovu závazku, za nějž se rukojmí zaručil, nebyl v uvedeném rozhodnutí řešen. Dovolací soud má v souzené věci za to, že přichází v úvahu promlčecí lhůta třicetiletá, třebaž závazek dlužníkův vůči věřiteli se promlčoval ve třech letech. Opačné mínění vychází z toho, že promlčení subrogované pohledávky se nemění, neboť subrogovaný dlužník nedoznává změny, jest stejně dlužen, ale jen jiné osobě (viz Rouček-Sedláček: Komentář VI, str. 44, bod 12). Leč postižní nárok rukojmího podle § 1358 obč. zák. jest vpravdě vypořádáním rukojemského poměru mezi rukojmím a hlavním dlužníkem a pro nároky z tohoto poměru platí všeobecně obyčejná třicetiletá promlčecí lhůta, nikoliv promlčecí lhůta kratší.

Čís. 17321.

Došlo-li mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem k úmluvě o odměně za veškeré konané práce, jest tím rozuměti i práce přes čas, a to i takové, které byly konány v noci nebo v neděli.

(Rozh. ze dne 1. června 1939, Rv I 121/39.)

Podle služební smlouvy zavázal se žalobce žalované firmě, že bude pro ni pracovat, bude-li toho vyžadovati zájem firmy, případně i mimo zákonnou pracovní dobu, při čemž při stanovení mzdy bylo již přihlédnuto k úplatě za tyto případné práce přes čas. Tvrdě, že musil pracovat z příkazu firmy v Iranu 10—12 hodin denně, a to také v neděli a ve svátek, ba dokonce i v noci, domáhá se žalobce náhrady za práci přes

čas, pokud ji konal v neděli a v noci a dovozuje, že byl žalovanou firmou uveden v omyl, pokud jde o jeho povinnost k »případným pracím přes čas«.

Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Bylo dolíčeno již v plenárním rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. června 1937, Pres. 398/37 (č. 16217 Sb. n. s.), k němuž se pro stručnost odkazuje, že úmluva stran o odměně za práce přes čas není zakázána a že lze také platně paušalovati odměnu za takové práce bez zřetele na to, zda příslušné správní úřady práci přes čas povolily, či nikoliv. V souzené věci není sporu o tom, že se sporné strany, uzavírajíce služební smlouvu, dohodly též na tom, že pracovní doba jest zákonná, že však žalobce jest povinen podle potřeby věnovati se zájmu žalované firmy i mimo tuto dobu a že při stanovení výše ročních požitků bylo již přihlíženo k úplatě za případné práce přes čas, jež jest v nich obsažena. Právem uznal odvolací soud toto ustanovení smluvní za jasné a vyložil je tak, že podle něho jsou veškeré práce přes čas, t. j. veškeré úkony, které nelze provésti v normální době pracovní, obsaženy ve služebních požitcích, resp. dietách. Mezi práce takové jest počítati též práce přes čas, které žalobce konal v noci nebo v neděli (v Iranu v pátek), neboť služební smlouva neobsahuje ani nelze z obsahu jejího vyvozovati nějaká obmezení nebo výjimku v tomto směru. Nebylo třeba, aby služební smlouva výslovně stanovila, že paušalování odměny za veškeré práce se vztahuje také na odměnu za práce přes čas konané v noci nebo v neděli (v pátek). Neprávem poukazuje dovolání, tvrdíc opak, k rozhodnutím č. 16242 a 14200 Sb. n. s., neboť v onom rozhodnutí nebyl takový opačný právní názor vysloven, ač se tam jednalo o paušalování odměny za práce přes čas, v tomto rozhodnutí se pak nejednalo vůbec o paušalování takové odměny. Protože, jak bylo dolíčeno, došlo k výslovné úmluvě sporných stran o paušalování odměny za veškeré práce, tedy i práce přes čas, jimiž jest rozuměti i práce přes čas, konané v noci nebo v neděli (pátek), netřeba se již zabývati otázkou, zda mohlo dojíti a došlo k jejímu paušalování mlčky a zda se vůbec zákon č. 91/1918 Sb. z. a n. vztahuje také na práce přes čas konané v cizině. Že služební smlouva sporných stran, tedy i úmluva o paušalování odměny za veškeré práce, nebyla uzavřena jen pro služební poměr v tuzemsku, neplyne z nesporného ustanovení jejího, kterým si žalovaná firma vyhrazuje právo přeložiti žalobce do jiného služebního sídla, třeba v cizině, přidělití ho v tuzemsku nebo v cizině některé jiné firmě, patřící do okruhu jejích zájmů, a že toto přeložení nebo přidělení může býti provedeno podle potřeby kdykoliv a na jakoukoliv dobu.